Сміялися-танцювали, а молода плакала: вийшла заміж — та після вінця…

— Люблю тебе, Палазю, та не знаєш за що?

— Ха-ха!

— "За що?" — зацвірінькали на повітці горобці.

— За земельку! — гукнув п’яний сват.

— Ги-ги! От диво!

— Ми, Паньчуки, музики: граємо гарно, краще всіх: сватаємо дівчат на врем’я, за земельку, плюємо дурням кислооким, що про гріх лементують... Ми понімаєм діло...

Так сказав сват.

Вона плаче-заливається, проти сонця платком сльози втирає, людей не бачить.

— Не кисни, інвалід! — сказав ласкавий молодий, по-гадючому здавивши очима.

Його обсівають; на перелазі дітвора зібралась шажки ловить, та ба, не кидають: овес та конфети дрібнесенькі з колосками зеленими... летять та в воду падають!

— Староста, пані підстароста, благословіть...

— Дурень ти, Грицьку, вони молоденькі, самі, знаєш, краще... Ну да. От примєром... Став’янський самогон краще... не сивий, правда?

— Не журися,— каже Гальці, старшій дружці, гнучкий клен, бо Палазя вмерла, зотліла...

Гудуть бубни, весілля йде...

— Ой гуляй! Самогону, свате, боярам давай!

Торох, торох по болоту,

Їде Панько на роботу!..

Вечоріло. Над ставом вода парувала; сизо-жовтий туман жита криє, а болотяні віхи воду дмуть — лихо буде...

"Лихо буде",— бубонить бубон на весь куток та до скрипки прислухається.

— За земельку — долі не буде,— плаче-тужить скрипка з цимбалами і змішує цей плач з п’яними піснями весільними...

— Зустрічай, мати, зятя в хату!..

— Треба, сестро, треба!

— Ой яка хороша буде ніч: хмари через місяць котяться — на погоду! — промовила мати молодої та й задумалася, зажурилася.

А улицею, криком-зиком, весільний поїзд ішов... до молодої в хату, в прийми, за земельку...

1920